

No žēlastības

Ar Pēteri Tervitu sarunājās bīskaps Pēteris Sproģis.

Pastāsti, lūdzu, par savu ģimeni.

Kādreiz, vecumdienās, ja sanāktu uzrakstīt grāmatu, tad viena liela un interesanta nodaļa būtu par to, kā iepazīnos ar savu sievu Uljanu. Tas bija laiks, kad Latvijā viss notika ļoti strauji, un arī mēs apprecējāmies jau pēc četrus mēnešus draudzēšanās. Bet šajos četros mēnešos 1991. gadā Latvijā tik daudz kas notika... Bija pavēle atstāt Augstākās Padomes ēku, kurā Uļa strādāja, sakarā ar iespējamo sprādzienu, tomēr tur bija palicis kaut kas ļoti svarīgs, un Uļa atgriezās, lai paņemtu atstāto kāzu kleitas audumu... Tā nu ir sanācis, ka mūsu laulības apliecībā ir gan PSRS ģerbonis, gan apliecinājums, ka tas noticis Latvijas Republikā, gan Maskavas rajona, kurš arī Latgales priekšpilsēta, zīmogs. Tāds laiks...

Tomēr Dievs savienoja un paldies Viņam! Esam baudījuši Viņa žēlastību un dāvanas, un lielākā no tām ir bērni – Kristīne, kurai nu jau piecpadsmit gadu, pirmklasniece Anna Helma un sešgadnieks Armands.

Par ko jums kā ģimenei ir vislielākais prieks?

Par to, ka esam! Par to, ka esam kopā un ka kopā ir labi!

Kā tu jūties kā Jāņa Tervita dēls? Vai tas, ka daudzi pazina tavu tēvu, tev palīdz vai traucē?

Visvairāk man palīdz tas, ka **es** pazīstu savu tēti! Iespējams, ka pašlaik palīdz arī tas, ka nevaru viņam uzdot kādus jautājumus, uz kuriem viņam noteikti būtu atbildes. Ja tāda iespēja būtu, tad telefona rēķini būtu šausmīgi lieli, jo bieži gribētos kaut ko pajautāt, un viņš noteikti plaši un izsmeljoši atbildētu.

Ja nu ir, kas man traucē, tad tas, ka tik bieži dzirdu – Tervits būtu darījis tā un šitā, un tāpēc mums arī tā jādara. Nu, nu, dažkārt tie ir pilnīgi aplami apgalvojumi, dažkārt viņš pagātnē tā būtu darījis, bet kas to zina, kā būtu darījis tagad... Lai arī nemainot pamatvērtības, tomēr viņš bija cilvēks, kurš pats mainījās, jo vēlējās mainīt.

Kādas atziņas vai dzīves piemēru, kas iegūts no vecākiem, esi radis par noderīgu savā ģimenē, kalpošanā?

Te varētu tapt vēl viena grāmata. Viens piemērs ir tas, ka vecākiem, kā es to redzu, nav bijusi un nav "kalpošana" vai "kalpošanas". Ir dzīve! Jā, kalpa dzīve, bet pieņemta ar prieku un dzīvota ar prieku!

Pastāsti par savu tagadējo kalpošanu draudzē un līdzdali kādas ieceres nākotnē.

Oho-ho, te divas grāmatas – par to, kas pašreiz notiek draudzē un par iecerēm. Es ceru, ka pavisam drīz pabeigsim remontu

mūsu baznīcā, un tā būs vēl aicinošāka nekā līdz šim. Un es ticu, ka mēs būsīm tāda draudze, kas nekad neteiks Dievam: "Nu ir labi, mūsu draudze ir pietiekoši laba, tagad vairs mūs neuzlabo un neremontē." Domāju – mēs apzināties un mācāties atpazīt to, kur Dievs mūsu draudzi grib pārveidot, lai tā būtu vēl vairāk cilvēkus uzrunājoša nekā šobrīd.

"Koru festivāls Priekule 2009", kas notiks 2009. gada 7.-9. augustā, ir tā reize, kad visus aicinām būt ar mums kopā un arī palīdzēt!

Kā studijas BPI palīdz tavā kalpošanā Priekules draudzē?

Ja tās nepalīdzētu, tad jau nebūtu jēgas studijām! Protams, ka palīdz! Personīgi jūtos kā tā mazā lidmašīna, kuru lidojuma laikā uzpilda ar degvielu no lielās lidmašīnas. Un ievērojiet, tas ir pavisam savādāk, nekā piebraukt ar mašīnu pie benzīntanka, apstāties, izslēgt motoru un mierīgi ieliet degvielu...

Tu esi dedzīgi iesaistījies Latvijas baptistu Dziesmu svētku organizēšanā. Kā aizsākās tavs ceļš līdz mūzikai un vēlmei palīdzēt šādu svētku tapšanā?

Mūzika baptistu ģimenēs nav nekas neparasts. Mans ceļš mūzikā bija arī bēgšana no mūzikas skolas un slidināšanās no kalniņa uz čella. Tomēr ar ļoti lielu patiku esmu dziedājis dažādos koros, jo īpaši baznīcas koros. Esmu jau minējis, ka dziedāšana Āgenskalna baptistu draudzes korī, kad to vadīja Arvids Hiršs un Ilmārs Hiršs, priekš manis ir bijusi liela vērtība. Nupat, dziedot kongresa laikā kopā ar Āgenskalna kori, sajutu, cik šī kopā dziedāšana ir viegla. Domāju, ka tas DNS, kas ielikts Āgenskalna korī caur ļoti smagu darbu tajos laikos, ir palicis vēl līdz šim brīdim (paldies tiem diriģentiem, kas ir strādājuši ar šo kori vēlākos gados un ir mācējuši novērtēt un lietot iepriekš izdarīto).

Viens īpašs brīdis bija Liepājas *Crescendo* mūziķu koncerts Aivara Vadoņa vadībā, kura laikā Dievs mani samīļoja ar mūziku. Ne caur mūziku! Ar mūziku! Bībelē rakstīts – Dievs ir mīlestība, mans piedzīvojums bija – Dievs ir mūzika, kas mīl! Nevēlos nevienam to pierādīt vai uzspiest, tomēr ir vērts darīt kādas lietas, lai varbūt vēl kādam būtu iespēja to piedzīvot vai sajūst, kā Dievs lieto mūziku, lai uzrunātu.

Kā labāk par tevi un tavu ģimeni lai aizlūdz?

No sirds! Un zinu, ka cilvēki tā arī lūdz! Lūdz un dara, lūdz un atbalsta. Paldies visiem, kas dažādos veidos mūs atbalstījuši. Paldies manai Priekules draudzei, Āgenskalna draudzei, Liepājas Pāvila draudzei, LBDS Māsu apvienībai, Aivaram ar ģimeni, Arturonkulim un daudziem, daudziem citiem...